

Το κοινό τραπέζι - Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ Γνώμες

ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

π. Δημητρίου Μπόκου

Ο Χριστός ευλόγησε πέντε ψωμιά και δύο ψάρια και χόρτασαν με αυτά πέντε χιλιάδες άνδρες (ίσως δεκαπέντε χιλιάδες με τα γυναικόπαιδα). Υπήρξαν μάλιστα και τόσα περισσεύματα, που γέμισαν δώδεκα κοφίνια **(Κυριακή Η΄ Ματθαίου)**.

Για να φάνε όλοι αυτοί οι άνθρωποι, ο Χριστός είπε να καθίσουν κατά ομάδες στο άφθονο χλωρό χορτάρι που υπήρχε στον συγκεκριμένο τόπο. Όπως συμπληρώνουν και οι άλλοι ευαγγελιστές, σχημάτισαν «*συμπόσια συμπόσια επί τω χλωρώ χόρτω*», «*κλισίας ανά πεντήκοντα*», και (κατά τον ευαγγελιστή Μάρκο) πρασιές «*ανά εκατόν και πεντήκοντα*». Το τεράστιο πλήθος, μοιρασμένο σε όμορφες παρέες, απόλαυσε ένα πρωτόγνωρο πικ νικ στο πράσινο χορτάρι.

Το θέμα δεν είναι μόνο η τροφή, αλλά και ο τρόπος με τον οποίο την απολαμβάνουμε. Άλλο να τρώει κανείς μόνος του και άλλο με μια ωραία παρέα. Η παρέα με την καλή κουβέντα φτιάχνει την ατμόσφαιρα. Το φαγητό γίνεται πιο νόστιμο με την καλή παρέα. Και είναι ζητούμενο, ποιο δίνει την περισσότερη ευχαρίστηση, το φαγητό ή η παρέα; «*Τράπεζα άνευ λόγων ουδέν διαφέρει φάτνης αλόγων*»,

έλεγαν οι παλιότεροι. Τα ζώα ενδιαφέρονται μόνο να φάνε. Οι άνθρωποι δεν μπορεί να τρώνε σαν τα ζώα, χωρίς κοινωνία και σχέση μεταξύ τους.

Από εδώ προέκυψε και η μεγάλη αξία του οικογενειακού τραπέζιου. Ήταν ένα μικρό σχολείο για μικρούς και μεγάλους. Η ώρα που βλεπόταν η οικογένεια, που τα μέλη της κοινωνούσαν μεταξύ τους. Οι οικογενειακές κουβέντες σημάδευαν τη ζωή, τη συμπεριφορά και την ψυχολογία όλης της οικογένειας. Ο παραδοσιακός αυτός θεσμός ήταν ένα ζωτικό, καίριο στοιχείο ψυχικής υγείας. Οι σύγχρονοι ρυθμοί της ζωής, αλλά και η σύγχρονη νοοτροπία επέβαλαν εν πολλοίς την κατάργηση των κοινών γευμάτων της οικογένειας. Το σπίτι έγινε ξενοδοχείο. Ο καθένας μπαίνει, βγαίνει, τρώει, κοιμάται όποτε βολεύεται, χωρίς καμιά ουσιαστική επαφή και επικοινωνία με τα υπόλοιπα μέλη. Όμως **έχουν διαπιστωθεί ήδη οι πολλές αρνητικές συνέπειες της τακτικής αυτής.**

Ο συνεκτικός οικογενειακός δεσμός μεταξύ των μελών χάνεται. Ενισχύεται το αίσθημα της μοναξιάς, της απομόνωσης. Πόσο άχαρο και ψυχρό είναι να πει η γυναίκα στον άντρα που γυρίζει από τη δουλειά: «Εκεί είναι το φαγητό, βάλε και φάε μόνος σου. Είμαι κι εγώ κουρασμένη»! Πόσο πιο όμορφο είναι (αν γίνεται) να τον περιμένει, να στρώνεται το τραπέζι και να τρώνε μαζί, απολαμβάνοντας την κοινή τους αγάπη και συντροφιά! Γύρω απ' το κοινό τραπέζι τα μέλη της οικογένειας αισθάνονται πιο δεμένα, πιο ασφαλή, πιο αισιόδοξα, πιο ισορροπημένα, πιο δυνατά στην αντιμετώπιση των τυχόν προβλημάτων τους. Το γέλιο, η συζήτηση, τα αστεία, το αίσθημα ότι ανήκουν σε μια ομάδα, η ισότητα, η συμμετοχή όλων (και ιδιαίτερα των παιδιών) στα δρώμενα, στην ετοιμασία του φαγητού και σε άλλες οικιακές δουλειές, αυξάνουν την αρμονία μεταξύ τους, δημιουργούν ακατάλυτους δεσμούς αγάπης, συμβάλλουν τα μέγιστα στην ομαλή ψυχική ανάπτυξη όλων.

Κι αν προστεθεί και **η κοινή προσευχή** στο φαγητό, προ του ύπνου ή σε μια δύσκολη στιγμή, η ευλογία του Θεού θα κάνει στη μικρή σπιτική κοινωνία ακόμα και θαύματα.